

Wandeling n° 2 :
Bos van Viné :

Deze wandeling in beschutte omgeving (het bos) zal u zeker boeien. Je krijgt een overzicht van het bos alsook van het bosbeheer dat in handen is van de boswachter. Wees discreet want in dit bos hebben een aantal wilde dieren hun schuilplaats.

Vertrek : vanaf 'Hêtre à Viné' (tussen Palenge en Borlon)
Hoogte : 340 m
Afstand : 6,5 km
Duur : 2u15
Moeilijkheidsgraad : gemakkelijk
Aard van de wandeling : bos –laarzen bij vochtig weer

Geniet even van het landschap alvorens de wandeling te beginnen: dit zicht op de Ourthe vallei en de vallei van de Somme loont zeker een ommetje, dit is het grensgebied van de Ardennen. In het noorden begint de Condroz. De weg daalt in het bos. De Eik, de Beuk en de Epicea zorgen hier voornamelijk voor de begroeiing. Opgelet, de afdaling in het bos is modderig.

Het bos is voortdurend in evolutie, zonder onderhoud en uitdunnen van bossen zou het een finaal stadium bereiken, een climax. Deze climax resulteert in een stabiel en evenwichtig bos in harmonie met het organische milieu. Voor bijna heel België komen in deze fase beukenbossen tot stand. Hoe komt dit?

De voortplantingsstrategie, de mededingingsstrategie, de gedragingen van jonge scheuten naargelang het licht, dit alles heeft een beslissende rol en verklaart waarom sommige soorten begroeiing de bovenhand hebben. Elke boomsoort heeft zo z'n eigen temperament, of hij houdt van licht (Héliophile) of net niet (Sciaphile). De gedragingen van kiemen en jonge planten ten opzichte van het licht zijn van groot belang voor de heropleving van het bos. Boomsoorten die veel licht nodig hebben, zullen zich al vanaf het begin-stadium op een open plekje vestigen. Schaduwrijke soorten die meer gefilterd licht eisen om zicht te ontwikkelen, aan reeds in hun eerste fase een meer beschutte plek zoeken. De Beuk is sciaphile (zoekt schaduw) in zijn allereerste ontwikkelingsfase maar wordt héliophile (heeft zonlicht nodig) als hij volwassen is. De Beuk groeit makkelijk in de schaduw van en andere boom, eens hij echter volwassen is, heeft hij zelf een dichte kruin en maakt hij het andere oorten moeilijk om nog wortel te schieten. Als er geen andere plantensoorten meer kunnen wortel schieten is het climax-stadium bereikt. Het is nu de taak van bosbeheer om in te grijpen en terug ruimte te creëren tenzij de natuur zelf op een of andere manier een handje heeft toegestoken. Sommige soorten hebben zo'n grote dynamische kracht dat zij het bos gaan domineren en geen anderen meer toelaten (voorbeeld hiervan zijn de Beuk en de Den). Als je naar het einde van het weiland kijkt, merk je hoe de struiken Aubépine (meidoorn) en Prunellier (sleedoorn) een eerste laag vormen, zij groeien op een kalkrijke ondergrond. Achter hen komen de meer geïsoleerde bomen, een charmant eikenbosje dat een tweede laag vormt. De laatste en derde laag van deze serie is een climax-bos waar de beuk overheerst (beukenbos op voornamelijk kalkrijke grond).

De bosbeheerder is hier steeds in de weer om te verhinderen dat er een zekere anarchie in het bos komt (om ecologische, economische en sociale redenen).

- Belangrijke inkomsten op gemeentelijk niveau (e.a.) komen van het bos. (hout en jacht)
- Ecologisch is een bos in een climax zeer éntonig qua begroeiing en dus niet zo interessant. Een bos met veel variatie in fauna en flora is als het ware een natuurbibliotheek.
- Sociaal of esthetisch worden bossen beschouwd als een neutraliserende filter naast de vervuiling van onze industrie.

De bosbeheerder heeft heel wat uitdaging om het bos in optimale conditie te houden en het zoveel mogelijk op alle vlakken te laten renderen...

Het kleine dorp dat je ziet, ook wel "de drie dennen" genoemd, is Oneux. Nadat je langs de wei bent verder gegaan (twee keer) en weer in het bos bent (een weg die niet zo gemakkelijk te vinden is), kom je op de vroegere verbindingsweg tussen Tohogne en Oneux. Deze weg die vroeger rechtdoor ging, werd geruimd voor een doorgang langs de wei, die moet je nu volgen... Op deze plaats huizen verscheidene reeën, die je gemakkelijk kan observeren want ze zijn gewoon te leven kort bij de regelmatig bewerkte velden. Wees echter stil want dit dier heeft een erg goed ontwikkeld gehoor. De oren kunnen onafhankelijk van elkaar bewegen in de richting van een geluidsbron. De ree is de kleinste inheemse hertachtige in Europa. Zijn gewicht varieert tussen 15 en 35 kilo. Hij leeft op verscheidene plaatsen : bossen van loof- of naaldbomen, kleine bosjes met variabele grasbegroeiing, open plaatsen in het bos ... Hij voedt zich voornamelijk met houtachtige planten (takken, framboosplant, klimop, hazelaar), grasachtigen, bessen, beukenootjes, eikels, paddestoelen.